

[Lone Dybkjær]

fremSAT det, og det havde været et par borgerlige ordførere, der havde kommenteret det. Jeg er ikke helt overbevist om, at sagen havde fået det samme udfald.

Men det radikale venstre vil ved denne lejlighed, som når der er socialdemokratiske ministre, sige, at vi faktisk ikke er tilhængere af de meget store bemyndigelseslovgivninger. Vi kan godt se, at det i et samfund under stærk udvikling kan være meget smart navnlig for en minister at have meget gode bemyndigelseslovgivninger, men det viser sig jo erfaringsmæssigt, at det ikke er så godt for et folketing, fordi der, når man beder om nogen oplysning om det, meget tit bliver ballade om det. Alene af den grund er vi ikke tilhængere af forslaget. Vi kan altså ikke lide disse meget store bemyndigelseslovgivninger.

Når det er sagt, synes jeg også, det er en mærkværdig konstruktion, ministeren er nået frem til. Det virker, som om ministeren har måttet bøje sig ret dybt i støvet for de magtfulde kraftværksfolk, som primært repræsenterer deres egne interesser, uanset at man teoretisk set kan sige, at der står forbrugere bagved, som så også har et ønske om en vækst i elforbruget.

I virkeligheden er sagen den, at ministeren foreslår, at kraftværkerne skal have tildelt en årlig forureningskvota afhængig af, hvor meget de øvrige sektorer forurener, hvorefter de i øvrigt må gøre, som de vil. Det synes vi ikke er en rigtig måde at gribe tingene an på. For det første åbner det faktisk for et helt nyt, godt nok meget interessant princip i miljøbeskyttelseslovgivningen, nemlig det princip, at en sektor må forurene mere, hvis en anden forurener mindre. Jeg er selvfølgelig tilhænger af, at man kigger på omgivelserne, men det har nu altså ikke været grundfilosofien, når vi snakkede om, hvor meget omgivelserne kunne optage. Selv om man selvfølgelig kunne diskutere forureningen i sammenhæng med, hvor meget omgivelserne kunne optage, var det altså ikke meningen, at fordi nogle forurene noget mindre, skulle det automatisk give anledning til, at andre forurene noget mere. I øvrigt er der et andet interessant princip, nemlig at sektoren selv skal afgøre, hvordan forureningen skal fordeles, og så i øvrigt indberette via energiministeren.

Hvordan vil ministeren egentlig sikre sig, at disse kvoter overholdes, og hvordan vil

ministeren straffe, hvis ikke det sker? Selvfølgelig kan man true med miljøbeskyttelsesloven, men kunne man så ikke forestille sig, at det ville være meget nemmere i stedet direkte at anvende de eksisterende regler?

Man kan naturligvis sige, at hvis det var sådan, at denne målsætning, altså 30 pct. i forhold til 1980-forureningen, som ministeren nu gerne vil slå et slag for Danmark med – det skal ministeren være inderlig velkommen til, det kan godt være, det vil virke i udlandet, at Danmark går i spidsen med disse 30 pct. – blev nået, så kan jeg godt se, at så er ministerens forslag selvfølgelig ganske fikst og fleksibelt, men sådan er det jo ikke. Der er faktisk ikke nogen fast grænse, og derfor finder vi, at det vil være rimeligt, at der tages lidt mere håndfast på kraftværkernes forurening.

Det betyder efter vores opfattelse, at alle nye kraftværker over en vis størrelse skal forsynes med afsvovlingsanlæg. Det betyder også, at kraftværker af en vis størrelse og med en vis restlevetid, f.eks. 10 eller 15 år, må underkastes de samme stramme emissionsgrænser som for nye værker. Jeg synes så, at det, man må diskutere under udvalgsarbejdet, er, hvordan vi rent faktisk fastsætter disse emissionsgrænser på de enkelte værker svarende til, hvad man har gjort i Vesttyskland. Altså kræver hele den tekniske side af det nok en nøjere gennearbejdning, men målsætningen må helt givet være, at alle nye kraftværker og alle kraftværker med en lang restlevetid ligeledes forsynes med afsvovlingsanlæg. For de mindre kraftværkers vedkommende må man så anvende brændstoffer med meget lavt svovlindhold, f.eks. naturgas.

Maisted (FP):

Forslagets titel lyder: forslag til lov om begrænsning af svovldioxidforurening fra kraftværker. Det burde hedde lov om begrænsning af svovldioxidforurening uden for Danmarks grænser. Vi har hørt fra fru Margrete Auken, at vi er eksportør af problemerne. Det vil sige, at vi ikke har væsentlige problemer i forhold til vores omgivende lande, og alligevel skal vi være foregangsland. Vi løser altså ingen problemer her i landet, men vi prøver på at hjælpe vore nabolande.

Det får mig til at tænke på, at små hunde gør oftest og meget, men de bider sjældent.